

Sygn. akt III C 1187/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Niderla

Protokolant: p.o. protokolanta Kinga Kwaśniewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 października 2015 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego (...) Numer w Rejestrze Funduszy Inwestycyjnych: (...) z siedzibą w W.

przeciwko V. M.

o zapłatę 200 000,00

I. zasądza od V. M. na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego (...) Numer w Rejestrze Funduszy Inwestycyjnych: (...) z siedzibą w W. 200.000,00 zł (dwieście tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od 19 marca 2015 roku do dnia zapłaty naliczanymi według zmiennej stopy procentowej w wysokości 1,5 stopy procentowej ustalonej w oparciu o stopę referencyjną WIBOR 6M zaokrągloną do drugiego miejsca po przecinku przy uwzględnieniu marży w wysokości 1,90 punkta procentowego w stosunku rocznym, nie wyższym niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP

II. zasądza od V. M. na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego (...) Numer w Rejestrze Funduszy Inwestycyjnych: (...) z siedzibą w W. 13.617,00 zł (trzynaście tysięcy sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny (...) w W. w pozwie z 24 marca 2015 roku wnosił o nakazanie pozwanej V. M. zapłaty w postępowaniu upominawczym kwoty 200.000,00 zł wraz z odsetkami naliczanymi od 19 marca 2015 roku do dnia zapłaty według zmiennej stopy procentowej w wysokości 1,5 stopy procentowej ustalonej w oparciu o stopę referencyjną WIBOR 6M zaokrągloną do drugiego miejsca po przecinku przy uwzględnieniu marży w wysokości 1,90 punktu procentowego w stosunku rocznym, nie wyższymi niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP wraz z kosztami procesu.

W razie wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 200.000,00 zł wraz z odsetkami naliczanymi od 19 marca 2015 roku do dnia zapłaty według zmiennej stopy procentowej w wysokości 1,5 stopy procentowej ustalonej w oparciu o stopę referencyjną WIBOR 6M zaokrągloną do drugiego miejsca po przecinku przy uwzględnieniu marży w wysokości 1,90 punktu procentowego w stosunku rocznym, nie wyższymi niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP oraz kosztów procesu w kwocie 13.617,00 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 23 kwietnia 2015 roku, sygn. akt III Nc 37/15, Sąd nakazał pozwanej, aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła powodowi kwotę 200.000,00 zł wraz z odsetkami naliczanymi od 19 marca 2015 roku do dnia zapłaty według zmiennej stopy procentowej w wysokości 1,5 stopy procentowej ustalonej w oparciu o stopę referencyjną WIBOR 6M zaokrągloną do drugiego miejsca po

przecinku przy uwzględnieniu marży w wysokości 1,90 punktu procentowego w stosunku rocznym, nie wyższymi niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP wraz z kosztami procesu.

W dniu 20 maja 2015 roku pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 marca 2009 roku w W. pomiędzy Bankiem (...) SA w W. a V. M. została zawarta umowa Nr (...) kredytu hipotecznego w kwocie 225.000,00 zł na nabycie lokalu mieszkalnego położonego w Z.. Oprocentowanie kredytu w dniu zawarcia umowy wynosiło 6,35% w stosunku rocznym. Zgodnie z umową oprocentowanie było zmienne i ustalane w oparciu o stopę preferencyjną 6M WIBOR, zaokrągloną do drugiego miejsca po przecinku, obowiązującą w Banku w dniu podpisania umowy kredytu, a w okresie kredytowania – w pierwszym dniu kolejnego okresu stabilizacji oprocentowania oraz przy uwzględnieniu marży Banku w wysokości 1,90 punktu procentowego. Pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu wraz z odsetkami. Termin spłat oraz wysokość rat określał harmonogram spłaty, który stanowił integralną część umowy.

/umowa kredytu hipotecznego k. 6 – 9verte/

Wobec nieterminowej spłaty rat kredytu, w dniu 4 grudnia 2013 roku Bank (...) SA w W. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny Nr (...), stwierdzający, że w księgach Banku figuruje wymagalne zadłużenie pozwanej z tytułu umowy kredytu hipotecznego z 9 marca 2009 roku; na płatne i wymagalne zadłużenie wg stanu na dzień 4 grudnia 2013 roku w łącznej kwocie 241.284,81 zł składały się: kapitał wymagalny – 193.403,32 zł, odsetki karne – 47.481,49 zł, koszty – 400 zł.

/bankowy tytuł egzekucyjny k. 10/

Na wniosek wierzyciela, postanowieniem z 29 stycznia 2014 roku, sygn. akt I Co 53/14, Sąd Rejonowy w Otwocku nadał klauzulę wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko pozwanej, z ograniczeniem jej odpowiedzialności do kwoty 337.500,00 zł. Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego wierzyciel wystąpił do komornika o wszczęcie egzekucji.

/wniosek o nadanie klauzuli wykonalności k. 11 – 11verte, postanowienie z 29 stycznia 2014 roku k. 12 – 12 verte/

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 29 października 2014 roku powód wszedł w prawa dotychczasowego wierzyciela w zakresie zobowiązań wynikających z zawartej w dniu 9 marca 2009 roku pomiędzy pozwaną a Bankiem (...) SA w W. umowy kredytu hipotecznego.

/umowa przelewu wierzytelności k. 26 – 28verte/

O nabyciu wierzytelności powód zawiadomił pozwaną pismem z 3 grudnia 2014 roku, wzywając ją jednocześnie do zapłaty zobowiązania wynikającego z umowy kredytu, wynoszącego na dzień 25 października 2014 roku 252.567,88 zł, w tym: kapitał – 193.403,32 zł, odsetki karne naliczone przez Bank – 58.541,83 zł, koszty poprzedniego wierzyciela – 622,73 zł.

/wezwanie do zapłaty k. 13 – 13verte/

Wysokość zadłużenia pozwanej wobec powodowego Funduszu na dzień wniesienia pozwu wynosiła 257.607,76 zł, na którą to kwotę składają się: należność główna w wysokości 193.403,32 zł, odsetki karne w wysokości 58.541,83 zł naliczone przez poprzednika prawnego powoda, koszty w wysokości 622,73 zł naliczone przez poprzednika prawnego powoda oraz odsetki w wysokości 5.039,88 zł naliczone przez powoda. Pozwana do dnia obecnego nie spłaciła powyższej należności.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu powołane dowody w postaci załączonych do akt dokumentów. Przedstawione przez stronę powodową dokumenty nie budzą wątpliwości, co do prawdziwości zawartych w nich treści.

Sąd zważył, co następuje:

Powód domagał się w niniejszym procesie zasądzenia od pozwanej na jego rzecz roszczenia, które przysługiwało mu z tytułu wierzytelności nabytej przezeń na podstawie umowy cesji. Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl art. 509 § 2 k.c., wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie zaś z art. 513 § 1 k.c., dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W myśl art. 92a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 128, z późn. zm.), bank może zawrzeć z towarzystwem funduszy inwestycyjnych tworzącym fundusz sekurytyzacyjny albo z funduszem sekurytyzacyjnym umowę przelewu wierzytelności. Na mocy umowy przelewu wierzytelności dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność na osobę trzecią, która wstępuje w miejsce cedenta. Umowa ta skutkuje sukcesją syngularną o charakterze translatywnym – wierzytelność przechodzi na cesjonariusza w postaci niezmienionej, w jakiej przysługiwała cedentowi, w szczególności co do jej wysokości, należności ubocznych oraz ewentualnego jej przedawnienia.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 maja 2010 r., IV CSK 558/09, OSNC 2010/12/168, wskazał, że jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody dłużnika, jak i dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia kredytu.

Pozwana nie dotrzymała warunków udzielenia kredytu, ponieważ naruszyła swój obowiązek terminowej spłaty zadłużenia. Bank mógł dokonać przelewu wierzytelności na rzecz powoda, bez zgody pozwanej. Powód przedłożył wystawiony przez pierwotnego wierzyciela bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzonej w klauzulę wykonalności. W okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzą podstawy do podważenia jego treści. Pozwana w żadnym miejscu swego sprzeciwu nie twierdziła, że spłaciła zobowiązania wynikające z umowy kredytu. Wysokość zaciągniętego zobowiązania jest udowodniona: po pierwsze – dokumentem umowy kredytu, po drugie – dokumentem w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego. Bank przeniósł na powoda wierzytelność przysługującą względem pozwanej z tytułu umowy kredytu. Powód wstąpił zatem w tym zakresie w sytuację prawną poprzedniego wierzyciela. Dotyczy to zarówno należności głównej, jak i odsetek (należnych z mocy art. 481 § 1 i 2 k.c.), które również były objęte przelewem wierzytelności.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie przedstawiła żadnych okoliczności faktycznych, które według jej twierdzeń powinny składać się na stan faktyczny sprawy. Na podstawie art. 302 § 1 zd. 2 k.p.c., Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanej, albowiem pozwana nie stawiała się na przesłuchanie mimo wezwania. Umowa kredytu hipotecznego uległa rozwiązaniu, co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty niespłaconego przez pozwaną kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiących część odsetkową raty kapitałowo-odsetkowej za okres obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, stwierdzając i oświadczając w nim o wymagalnych roszczeniach względem pozwanej. Dokument ten Sąd uznał, w ramach swobodnej oceny dowodów, za zgodny z rzeczywistym stanem rzeczy. Dokonując analizy przedstawionych przez powoda dokumentów, jak i odnosząc się do twierdzeń stron, Sąd nie dostrzegł okoliczności wskazujących na niezgodność oświadczenia w nim zawartego ze stanem faktycznym. Pozwana nie podnosiła i nie wykazała, że faktycznie spłaciła w całości bądź w części zaciągnięty kredyt, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie, że ustalone przez Bank, a następnie przez powodowy Fundusz, zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Pozwana nie podjęła w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej (poza własnymi twierdzeniami negującymi obowiązek spłaty zadłużenia w żądanej przez

powoda kwocie-+), co wobec treści powołanego wyciągu z ksiąg bankowych nie mogło odnieść zamierzonego przez pozwaną skutku.

Zadłużenie pozwanej wynosi według stanu na dzień sporządzenia pozwu 257.607,76 zł, na którą to kwotę składają się: należność główna w wysokości 193.403,32 zł, odsetki karne w wysokości 58.541,83 zł naliczone przez poprzednika prawnego powoda, koszty w wysokości 622,73 zł naliczone przez poprzednika prawnego powoda oraz odsetki w wysokości 5.039,88 zł naliczone przez powoda, z tym że powód wniósł o zasądzenie od pozwanej części należności, tj. kwoty 200.000,00 zł wraz z odsetkami.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił powództwo w całości. O kosztach procesu orzeczono w trybie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Na zasądzoną kwotę składają się: 10.000 zł tytułem opłaty od pozwu oraz 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ustalone na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013, poz. 490, z późn. zm.) oraz 17 zł z tytułu zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.